

Az Út vége Lekció: Zsolt 57 Textus: Jel 7, 9-17

Kedves Testvéreim!

Mit jelent Krisztus tanítványának lenni? Mit jelentett őt követni akkor, mikor a földön járt, és mit jelent ez ma? Mik a tanítványság buktatói, és hogyan tanítja Jézus az övéit arra, hogy hűségesek és engedelmesek legyenek? Ilyen kérdéseket járunk körül vasárnapról-vasárnapra az igehirdetéseinkben Márk evangéliuma alapján. Múlt vasárnap a tanítványok döbbenetes kérdéséről esett szó, hogy melyikük ülhet majd Jézus jobb illetve bal keze felől uralkodásában. Eljutottunk az imádsághoz, mennyire fontos az, hogy ismerjük magunkat és merjünk imádkozni, kérni Istentől. Ahogy a mai igehirdetésre készülve imádkoztam, újra és újra elémm jött Jézusnak az a válasza a tanítványoknak, hogy bizony azt a poharat, amelyet én kiiszom, ti is kiisszátok, és azzal a keresztséggel, amellyel én-, ti is megkeresztelkedtek. A szenvedés, a mártírhalál minden tanítványnak osztályrésze lesz, és bizony követni fogják mesterüket ebben is, mert nem lehet külön a tanítvány a mesterénél. A házi csoportban is beszélgettünk erről még múlt héten, hogy vajon a tanítványság mennyire kapcsolódik össze a szenvedéssel, mennyire szükséges, hogy üldöztetések legyenek egy keresztyén ember számára?

Ebben az összefüggésben talált meg engem az az Ige, amit most felolvastam a testvérek között arról, ami az út végéről szól. Mert úgy érzem, fontos a tanítványság, Jézus követésének gyakorlati oldalával tisztában lennünk, figyelni a buktatókra, tanulni korábban élt tanítványok hibájából; fontos az is, hogy tisztában legyünk azzal, hogy a szenvedés valamilyen formában hozzátartozik a keresztyén létezéshez... De legalább ilyen fontos tisztában lennünk azzal, hogy merre is követjük Jézust? Mi a végcél? Mi az út vége? Persze a földön az, hogy minél többen megismerjék Őt, az evangéliumot és keresztyénné legyenek, hogy hűségesek legyünk életünkben, hivatásunkban; de mi a végcél, mi az, ahol minden szál összefut, ami felé minden korok tanítványai tartottak, amiért képesek voltak megváltoztatni addigi életcéljukat, amiért akár mindent feladtak, és amire feltettek mindent?

A választ az Igében kapjuk meg, a felolvasott történetünk a Jelenések könyvéből különleges bepillantást enged a mennyi világba.

1. Kik ezek, hol vagyunk?

Különleges, képekkel, szimbólumokkal teli világ a Jelenések könyve, amelyet sokan érthetetlennek, mások hihetetlennek tartanak, mindenesetre nem tartozik a legkedveltebb bibliai könyvek közé. Számomra lenyűgöző, ahogy János visszaad olyan dolgokat, amelyeket látott, és amelyek egy részére nincs is emberi szó, csak hasonlítani lehet valamihez. A Jelenések könyve ezért sokszor a „mintha” világába visz el bennünket. Ezek mögött a képek mögött sokszor nagyon erőteljes bátorítások vagy épp ítéletek húzódnak meg, amelyeket Isten kijelentett az apostol által. Kik hát azok, akikről az Igében olvastam, hol vagyunk, amikor mindezek történnek? A helyszín a menny, Isten trónterménél találjuk magunkat, és a vértanúk serege az, akiket egyszer csak megpillant János. Végtelen sok ember áll ott Isten trónja előtt, megszámlálni sem lehet őket, milliónyian, milliárdnyian vannak ott minden népből és nemzetből Isten előtt. A megérkezettek serege ez, akik az Istennél vannak, akik tanítványok voltak, akik élték az életüket Krisztussal ott, azon a helyen, abban az országban / nemzetben, ahová születtek. Milyen nagy reménység, hogy sokan vannak, és megszámlálni sem lehet őket. Nem egy szűk kisebbség, valami kis elszigetelt csoport örvendezik a mennyben, hanem sokan értették meg Krisztus útját, sokakhoz elért az evangélium. Öröm ez mindannak, akinek szívügye, hogy Isten szeretete eljusson minél több emberhez! A nagy nyomorúságból jöttek, ami a végidők, az utolsó idők része. A földön szörnyű csapások történnek a Jelenések beszámolója szerint. Az elhatalmasodott bűn és gonoszság büntetéseként jön az ítélet, az Isten haragja, mely az egész földön nyilvánvalóvá lesz. És eközben, a nagy nyomorúság közben a mennyben ott vannak az Úrnál, akik az övéi. Az utolsó idők tulajdonképpen már azok az idők, amelyben élünk, még akkor is, ha még nem látszik teljes mértékben Isten ítélete a világon. Még tart a kegyelmi idő, még hívja az embereket Isten megtérésre, változásra. Ez evangélium számunkra és minden ember számára is. Hogy mikor történik mindez a mennyi jelenet, annak a kérdésnek részben nincs is értelme, hiszen a mennyben nem a földi idő és tér keretei között történnek az események, hiszen abból kilép az, aki oda kerül. A lényeg az az állapot, ahová jut az, aki Krisztusé volt a földön.

2. Mit csinálnak?

A megérkezettek serege tehát ott van a mennyben, és azt olvassuk, hogy három dolgot csinál ott. Egyrészt azt, hogy megfehéřítették ruhájukat a Bárány vérében. Ez egy kép, amely arra utal, hogy Jézus érdeméért lehetnek csak itt, a Bárány vére, Krisztus áldozata, váltságghalála volt az ára annak, hogy itt lehessenek. Nem a saját érdemeik, jó cselekedeteik juttatták őket ide. Meg kellett, hogy tisztuljanak. Különös kép, hogy a Bárány vére megtisztít. Az itt használt görög szó nem csupán fehéret jelent, hanem fényest, vakítót is. A fény, a vakító fényesség, a világosság, ha mondhatjuk így, Isten színe. Mennyi szín, ami az ember által elérhetetlen, csak áhítható és kérhető. És ott valóságos lesz mindenki számára- Krisztusért. Ebben a megtisztított állapotban, tisztán, szabadon, mikor bármit megtehetnek, azt olvassuk, hogy szolgálnak a Báránynak és a trónuson ülőnek, és szüntelenül dicsőítik őt. Szolgálat és dicsőítés- ez az, amiben mondhatom, igencsak el lehet fáradni a földi körülmények között, még akkor is, ha

nagyon jó és sok örömet adó is egyben! De ott ez az egész máshogy zajlik. Ebben teljesség van, ez a dicsőítés és szolgálat már tökéletes. A dicsőítésük szíve ez a mondat: „Az üdvösség a mi Istenünké, és a Bárányé!” Ez a lényeg, ez a minden, övé a legfontosabb dolog, és ezt megosztotta velünk. Övé az üdvösség, tőle jön, és részesített minket mindebben. Erre a mennyei lények és angyalok is csak visszhangozni tudnak: az áldás, dicsőség és bölcsesség, a hálaadás, tisztesség, hatalom és erő Istenünké...” Pont hét dolgot sorolnak fel, a teljességet, a tökéletességet. Micsoda harmóniák szólhatnak itt meg...! Sokan kérdezik, hogy nem lehet megenni ezt egy idő után: naphosszat csak ismételtetni, milyen jó is az Isten... nos, sok minden kitűnik ebből az Igéből, csak az nem, hogy unatkoznának ezek az emberek vagy az angyalok...

3. Miben van részük, miben más nekik, hová érkeztek (ószövetségi képek: Ézs 49,10; 25,8; Zsolt 121, 6; 23,2)?

Szeretnék még beszélni arról közöttetek ma, hogy miben van részük ezeknek a tanítványoknak, hová érkeztek meg útjuk végén? Egy mennyei lény, egy vén árulja ezt el Jánosnak. Szintén hét dolgot mond róluk, amely jellemzi azt az állapotot, amelyben részük lehet. Ezek a képek részben ószövetségi alapon állnak, bibliai Igékre rímelnék rá Ézsaiás könyvéből és a Zsoltárokból. **Előszőr** is olyan közelségben vannak Istennel, ami korábban elképzelhetetlen volt számukra. Olyan közelségben, amire valószínűleg mindig is vágytak földi életük során. Az Isten trónusa előtt lehetnek, közvetlenül az Atyánál, immár semmi sem választja el őket Ötőle. Itt már nem kérdés, ki üljön jobb vagy balkéz felől, mert biztosan kipróbálhatja mindenki bármelyik széket, hiszen ennek már nincs jelentősége, mivel teljes a közelség... **Másodszor** azt tudjuk meg, hogy szolgálják az Urat ebben a közelségben, amiről az előbb ejtettem már pár szót. **Harmadszor**, olyan közösségben lesznek Istennel, ami korábban csak rész szerint volt megtapasztalható számukra: a trónuson ülő velük lakik. Ez több, mint a közelség, mert ez egy olyan kapcsolat feltételez, amelyben az Atya megosztja magát az övéivel, és korábban nem tapasztalható közösségbe kerül velük.

Negyedszer azt olvassuk, hogy a megérkezettek megalégtettek, azaz nem éheznek, nem szomjaznak. Ez már nem ez a föld. Itt már nincs éhség és szomjúság, mégis van élet! Ez csodálatos! Egy más létformában lehet részük, amelyben nincsenek alapvető szükségletek sem. **Ötödször** arról olvasunk, hogy biztonságot találtak Istennél, mert itt már sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi más tikkasztó hőség. Itt már nincs a szenvedésnek tüze, itt már nincs éheztetés, börtön, gyötrelmek, tűző nap, kínzó körülmények, amik a nagy nyomorúságban lehettek. **Hatodszor** azt olvassuk, hogy olyan vezetésben lehet részük, amely korábban nem volt: maga a Bárány terelgeti őket. Teljes vezetés, amelyért sokat imádkozunk talán mi is nap mint nap; biztos iránymutatás, vezetés, amelyben jó követni azt, akit szeretünk és akiben teljesen megbízhatunk, és akit igazán érdemes követni. A Bárány az élet vizének forrásaihoz terelgeti az üdvözülteket. És **hetedszer** ebben az állapotban öröm van. Nincs fájdalom. És ha van is könny, Isten letöröl minden könnyet a szemükről. Ez a teljes vigasztalás. Amire ember nem képes.

0Benne van ebben a felsorolásban a tanítványok élete és sorsa. Mert nyilván az adatik a mennyben, ami itt a földön hiány volt sokszor. Béke, biztonság, vezetés, közelség, közösség, vigasztalás, beteljesedés, védelem.

4. Hol érint minket, miben ad reménységet?

Fontos kérdés feltenni magunknak a kérdést végül, hogy szép-szép, de hol érint mindez bennünket? Nem vagyunk vértanúk (még), nem vagyunk a nagy nyomorúság részesei, hogy vonatkozhat mindez ránk? (botladozó tanítványként...?) Nos, azt gondolom, ez a rész a Jelenésekből nem csak a vértanúkról szól. Számptalan más helyen is olvasunk hasonlókat az üdvözültek seregéről, akik hűséggel éltek Krisztus tanítványaként a földön. Ebben tehát mindannyian benne vagyunk, akik Krisztuséi vagyunk, és mindazok számára nyitott ez a lehetőség, akik Őt akarják követni. Ez mindannyiunk osztályrészéről, örökségéről szól, akik Krisztuséi. Ez a bibliai szakasz rólunk szól, a mi küzdelmeinkről, körülményeinkről, könnyeinkről és kérdéseinkről, és azokról a testvéreinkről is, akik éppen most konkrét fizikai üldöztetéseket szenvednek az evangéliumért. Arra hív minket az Ige, hogy Krisztus tanítványaként legyünk hűségesek és engedelmesek Mesterünk iránt! Keressük Őt, legyünk vele közösségben már most a földön is, amennyire ez lehetséges. És ne felejtkezzünk meg egymásról sem, legyünk figyelemmel, hordozzuk imádságban egymást is, és azokat a testvéreinket, akiket üldöznek, akiknek már most része van a vértanúságban. Vajon ránk is vár a szenvedés Krisztus tanítványaként? Vajon ki tudnánk bírni, ha durva üldöztetéseket és hátratételeket kellene elszenvedni az evangéliumért a saját bőrünkön tapasztalva? Nem tudom. Elképzelhető. De azt tudom, hogy hű az, aki elhívott minket, akié az üdvösség. Akármilyen vesz körül bennünket, az evangélium embereiként a reménység tanúi lehetünk: érdemes Krisztust követni, érdemes hinni, mert ez az út vége: teljes közelség azzal, akire mindig is vágytál. Több, mint amit ember meg tudott valaha álmodni, vagy el tudott valaha képzelni! Ez a tanítványságunk ereje, és ez az, amit sosem szabad szem elől téveszteni, amivel bíztathatjuk egymást és magunkat is: nem kétséges a cél. Nem kétséges, mi az út vége. És hogy mi vár ránk az úton? Hogyan kell küzdenünk saját magunkkal, a bűnnel, mások bűneinek következményeivel vagy épp az ellenséges erőkkel? Ne erre tekints most. Mert akármilyen nehézségek vagy szenvedések útján is megyünk be Isten országába, az biztos, hogy az árat nem nekünk kell megfizetnünk, mert az árat megfizette a Bárány. „A Bárány vére volt az ár, Ónala többé nincs halál, Krisztusban üdvöm készen vár ott fenn az Isten trónjánál, ott fenn az Isten trónjánál.”

„Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az Igékkel!” (1Thessz 4, 18)

Ámen!